

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 6)

Chừng nửa giờ sau, bữa ăn đã xong. Ông chủ quán lại nhanh nhẹn mang đến bàn họ một khay đựng cà phê, thuốc lá Hero. Không cần mời, ông ta bỗng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cả bọn và hỏi giọng tự nhiên, thân tình như người nhà:

-Các chú đi chi? Vàng hay trầm?

Cả bọn kinh ngạc nhìn ông ta. Khải hát hàm:

-Ông cần biết để làm chi vậy?

Ông chủ quán cười hiền lành:

-À, chẳng hạn như tui có thể giúp đỡ các chú trong khâu tiêu thụ chẳng hạn. Hoặc như các chú có cần trang bị dụng cụ gì đó, tui cũng có thể giúp... Tui thấy hình như các chú chưa có nhiều kinh nghiệm...

Phi nói bằng giọng không lấy gì làm thiện cảm:

-Mà tại sao ông biết?

Ông chủ quán vẫn tươi cười:

-Tui bán hàng ở đây lâu rồi, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được. Các chú có cần chi, tui sẵn lòng...

Cả bọn nhìn nhau. Sơn hỏi ông chủ quán bằng giọng nhã nhặn hơn:

-Vậy ông có thể lo cho tui tôi một số dụng cụ làm vàng được chớ?

-Được quả chớ! - Ông chủ quán cười - Nhưng các chú định đến đâu? Thung lũng Khi? Khe Rùa Vàng hay xa hơn?

-Có bao nhiêu những địa điểm như vậy? -Sơn hỏi.

-Nhiều lắm. Nhưng ở hai nơi nói trên, người ta đang đào đãi khá đông. Hơn nữa, cũng chỉ có ở những nơi này, tui mới có thể giúp đỡ các chú. Ngoài ra, là thuộc phạm vi của những người khác.

-Nhưng ông định giúp đỡ như thế nào? - Khải hỏi giọng nóng nảy.

Ông chủ quán hơi nheo mắt:

-Có gì đâu. Chẳng hạn như tui có thể giới thiệu các chú với những người quen của tui. Họ sẽ bảo trợ cho các chú trong trường hợp có chuyện gì đó không hay xảy ra...

-Sao? Bảo trợ lấy công chứ gì? - Khải hỏi, mắt long lên.

Ông chủ quán thản nhiên:

-Thử hỏi ở đời này, có ai làm việc không công cho ai bao giờ đâu?

Khải đăm xuống mặt bàn làm ly cốc nảy lên:

-Tụi tôi không phải con nít. Ông đừng có xạo!

Ông chủ quán vẫn không hề đổi sắc mặt:

-Các chú hông chịu thì thôi. Việc chi la lồi dử dằn vậy?

Khải đưa tay chỉ mặt ông chủ quán:

-Ông bán hàng thì cứ bán hàng. Đừng có mà xía vô chuyện của người khác. Coi chừng mang vạ đó!

Son vội lừ mắt ngăn cơn nóng nảy thiếu suy nghĩ ấy của Khải. Trong khi đó, ông chủ quán cũng thông thả đứng lên:

-Tui chỉ sợ chính các chú mới gặp phải chuyện không hay thôi ...

Đó là một lời cảnh cáo nhẹ nhàng. Nhưng Khải không hiểu. Hắn đứng bật lên, gằn giọng:

-Ông tính dọa tụi này hả?

Ông chủ quán khẽ lắc đầu, lui xa ra. Nhóm sáu người đang ngồi gần của thấy vậy cũng lặng lẽ đứng lên, đi ra khỏi quán. Họ không thích dây vào

những chuyện phiền toái. Nhưng nhóm thứ hai gồm bốn tên đang ngồi cạnh đó thì ngược lại. Chúng thông thả đứng dậy, dùng chân dẹp ghế sang một bên rồi tiến đến bên cạnh nhóm của Sơn. Trong một thoáng, trên tay cả bốn đứa đều lăm lăm những con dao nhọn. Một gã có nước da đen sẫm, dáng người nhỏ thó như một thiếu niên hất hàm nói với Khải:

-Thử xáp vô đi con! Tạo xin mày ít tiết liền hà!

Sự tham gia bất ngờ của bốn tên khách nhậu làm cả bọn ngạc nhiên. Họ cũng vội vã đứng bật dậy. Hai nhóm người gườm gườm nhìn nhau trong giây lát. Một tên có khuôn mặt bành bạnh và nước da vàng như nghệ lê nhè giải thích:

-Tụi tao cũng là khách nhậu thôi. Nhưng thấy tụi mày hăng máu quá nên cũng muốn đâm chém tí chút cho đỡ buồn! Nào, chơi đi!...

Một thoáng im lặng nữa trôi qua. Biết rằng không thể làm dữ, Phi giơ tay ra hiệu cho Khải lùi lại. Ông chủ quán đang đứng gần đó mỉm cười hiền lành:

-Chú đã hết nóng. Vậy là phải đó!

Bốn tên đang đứng xung quanh cũng thu dao lại và thản nhiên trở lại bàn của mình. Cô nhỏ phục vụ trong quán lại bê tiếp ra một khay nữa. Cả bốn tên kia tiếp tục ăn uống như không có chuyện gì xảy ra. Còn ông chủ quán thì quay sang hỏi Sơn:

-Vậy còn dụng cụ? Có cần nữa không?

-Có! - Sơn gạt đầu và ra hiệu cho Phi lấy ra một ít tiền - Ông lo đủ đồ cho bọn tôi ghen. Bốn người cả thấy.

Ông chủ quán đỡ tập giấy bạc từ tay Phi và thông thả đếm...

5

Chiếc xe tải bon bon trên con đường quốc lộ, xuyên qua những cánh rừng bạt ngàn. Trên thùng xe có khoảng hơn chục người đứng ngồi lố nhố. Xuống hết một cái dốc dài, xe dừng lại để cho những người ngồi trên nhảy

xuống. Trong số đó có nhóm bốn người của Phi và nhóm sáu người đã cùng ăn với họ trong quán ở bên xe. Khi họ đã xuống hết, chiếc xe rừng mình nhả ra một quãng khói đen rồi tiếp tục bò lăn bánh.

Mọi người lúi húi kiểm tra lại ba lô và những thứ mang theo. Sau đó, họ nối nhau đi vào một con đường mòn dẫn sâu vào những cánh rừng ngay cạnh đó.

Đã gần đúng trưa. Mặt trời tháng Ba tỏa sáng rực rỡ. Cao nguyên lồng lộng gió. Rừng cây lao xao như đang thì thầm kể cho nhau nghe về những bí mật của miền đất này. Đất ba-zan sạm đỏ dưới chân. Lối mòn ngoắt ngoéo, hai bên đường những cành cây cong queo chìa ra như muốn cản bước. Bất chấp tất cả, đoàn người vẫn mãi miết theo nhau bước dần sâu vào trong cái màu xanh trùng điệp, bất tận của rừng...

Ở một chỗ nghỉ dọc đường, lại có thêm một nhóm khoảng sáu, bảy người cùng nhập bọn. Chỉ cần nhìn qua hành lý của họ cũng có thể đoán chắc rằng đó là những người đang đi theo tiếng gọi của thung lũng vàng.

Đoàn người vẫn lầm lũi bước. Đá sắc, gai nhọn và con đường cheo leo qua những thung lũng, những vực sâu vẫn không ngăn cản được họ. Càng đi, rừng càng trở nên dày đặc hơn. Có những lúc, họ qua rừng tre gai tua tủa những cành đầy gai nhọn làm rách toạc áo. Có lúc, họ đi qua những khoảnh rừng thưa thớt và đôi khi phải lội bì bõm dưới dòng suối đục ngầu để tìm con đường mòn đã bị khuất dưới những bụi cây rậm rạp. Có lúc, đoàn người đi lên một đỉnh đèo lồng gió và từ đó có thể phóng tầm mắt ra một vùng rộng lớn xung quanh với màu xanh như biển đang nhấp nhô những con sóng xanh xôn xao đầy sức sống. Ở đây, họ dừng lại ít phút nghỉ lấy sức.

Cũng như mọi người, Sơn hạ ba lô và những thứ trên tay xuống. Anh đưa ống tay áo gạt mồ hôi trên khuôn mặt đỏ gay và thở dốc lên. Trong khi đó, những người đi cuối cũng lần lượt leo lên đến nơi. Ông già cao lớn mặc bộ bà ba đen quăng ba lô, ngồi phịch xuống đất. Một lúc sau, chừng như đã đỡ mệt, ông ta quay sang phía Sơn:

-Các chú gây sự với tụi nó làm chi?...

Sơn ngạc nhiên nhìn ông già:

-Bác nói sao? Gây sự với ai?...

Ông già nheo nheo đôi mắt linh lợi như mắt thanh niên và nói tiếp:

-Tụi ở bên xe đó... Lúc ấy, tụi tôi cũng đang có mặt ở đó mà. Các chú có biết chúng là ai không?

Xem ra ông già có vẻ hiểu biết nhiều. Sơn thành thật:

-Chúng nó là ai vậy bác?

Ông già vừa vắn một điều thuốc rẻ vừa thông thả nói:

-Lão chủ quán đó có tên là Tư “cà nhắc”. Đó là một đầu mối chuyên thu thập người cho bọn cai đào vàng. Hắn có những quan hệ mật thiết với bọn đầu nậu ở các thung lũng đào vàng. Quan hệ đó, các chú cũng đã thấy...

-Có phải là bốn đứa cũng ăn ở đó không? - Sơn hỏi

-Mấy thằng đó cũng giống như giao liên chạy từ thị xã đến các điểm đào vàng. Chúng móc nối những quan hệ làm ăn giữa hai nơi...

-Nhưng... Sao bác biết nhiều vậy? -Sơn băn khoăn hỏi ông già nọ.

-Tôi đã đi rồi mà! - Ông già rút mạnh hơi thuốc lá cuối cùng và quẳng mẩu thuốc xuống đất - Lần trước, chính lão Tư “cà nhắc” đã giới thiệu tôi đến thung lũng Khi để làm thuê cho thằng Lai đầu nậu – một thằng mập ú nốc bia cả ngày... Nhưng chỉ được hơn một tuần, tôi bị sốt rét dữ quá nên phải quay về.

-Nhưng... liệu có ăn nhằm gì không bác? Sơn hỏi ông già.

-Tôi chưa làm lâu, nhưng nghe chừng cũng khó khăn lắm... Mà nếu có trúng đi nữa, chưa chắc đã dành được mà mang về. Tụi cướp hoành hành dữ lắm.

-Vậy bác còn đi làm chi? - Sơn nhú mày - Ở nhà đợi giúp đỡ bác gái có hơn không?

Ông già thở dài, nhùi hút vào màu xanh mênh mông của những cánh

rừng và chậm rãi nói:

-Chắc chú không phải người làm ruộng, chú không biết chớ... ngán quá trời rồi! Làm cật lực mà hồng có đủ ăn. Rồi mới đây lại có thêm cái nạn bọn cường hào mới o ép bà con nữa chớ!... Thì cũng cử đi thử vận may coi...

Phút nghỉ ngơi đã qua. Đoàn người đứng lên, lục tục xuống dốc. Do có cảm tình với ông già, Sơn đi lui lại để nói chuyện với ông cho vui. Khi họ đã bước bên cạnh nhau, Sơn nói lại câu chuyện bỏ dở ban nãy:

-Lần này bác tính tới đâu? - Anh hỏi.

-Có lẽ phải đi xa hơn lần trước. Tụi tôi tính đến khe Rùa Vàng. Nghe nói ở đó có thể có nhiều hy vọng hơn...

-Ngoài thung lũng Khi và khe Rùa Vàng, ở đây còn chỗ nào có thể đến nữa không bác? - Sơn hỏi tiếp.

-Còn chớ! - Ông già đáp - Còn có thung lũng Lợn Rừng, khe Bò Tót, suối Lim ở sâu phía trong. Ngoài ra, còn có hàng chục địa điểm không tên ở rải rác khắp nơi. Nhưng thung lũng Khi thì gần tới rồi đó... Ta chỉ phải đi khoảng hơn hai giờ đồng hồ nữa, qua hết một khu kinh tế mới và một bản của người Ê-Đê là đến nơi thôi...

Con đường rừng ngày càng trở nên khó đi hơn. Đoàn người vẫn mãi miết nối nhau dần vào màu xanh bất tận ở trước mặt. Đang đi, Phi bỗng dạt sang một bên và chờ Sơn đi tới. Hắn ngoắc anh đi chậm cho mọi người đi qua rồi hỏi nhỏ:

-Lão già nói chuyện gì thế?

-Ông ấy nói gần đến thung lũng Khi rồi. Tụi mình có định vào đó không?

-Nhưng lão ta tính tới đâu? - Phi hỏi.

-Ông ấy nói sẽ đi xa hơn, vào thung lũng Rùa Vàng...

-Vậy tụi mình sẽ vào thung lũng Khi trước - Phi nói và lại lầm lũi bước đi. Một lúc sau, hắn nói thêm - Mày nên cảnh giác. Đừng có mà thật thà kể

hết mọi chuyện cho người lạ. Ở đây không thể tin ai được đâu!...

Hình như Sơn định nói thêm một câu gì đó. Nhưng anh đã nén lại được và tiếp tục bước.

Con đường mòn cheo leo trên những sườn đồi bỗng trở nên thoáng đãng hơn. Qua những khoảng trống, có thể nhìn thấy bên dưới nó là một bình nguyên rộng lớn. giữa bình nguyên là một khu kinh tế mới với những nếp nhà nhỏ màu bàng bạc, những khu vườn xanh... Ở một đôi chỗ, làn khói đốt nương vẫn còn nghi ngút bay lên, mang theo cái mùi hăng hắc của cây cỏ bị đốt. Thấp thoáng có những chiếc nón màu trắng, màu xanh ẩn hiện trong màu xanh sum xuê của cây cỏ...

Vừa mãi mê nhìn xuống bình nguyên mênh mông, ông già quay sang phía người thanh niên trẻ đang đi bên cạnh và thốt lên:

-Chao ơi, đất đai mênh mông thế kia!... Quang nè, giá như bà con quê mình được ở đây hè. Phải biết đó! Mà đất thì màu mỡ thế kia...

Người thanh niên có tên là Quang gật đầu:

-Tha hồ mà làm. Mà ở đây, mấy thằng cường hào mới có muốn lần chiếm đất cũng không đủ sức mà ôm hết được!

Trong khi hai bác cháu người cùng quê đang trao đổi với nhau thì một điều bất ngờ bỗng xảy ra. Khi đoàn người vừa xuống một thung lũng giữa hai ngọn đồi, từ trong một bụi cây bên đường bỗng có ba người nhảy vọt ra. Cả ba đưa đều lăm lăm ba khẩu súng AR15. Trong bộ dạng của chúng thật khủng khiếp với hình dáng gầy gò, quần áo dân tộc rách mướp và những mái tóc dài rối bù bao phủ quanh khuôn mặt và những đôi mắt trũng sâu đầy thù hận. Một tên quát lên bằng cái tiếng Kinh lơ lơ:

-Đứng im. Giơ tay lên!

Đoàn người đứng sững, ngơ ngác. Có kẻ định bỏ chạy nhưng tên cướp đã nhắc lại mệnh lệnh một cách cương quyết hơn:

-Giơ tay lên. Hay chúng mày muốn ăn đạn?

Đoàn người bắt lực đàn hồi tay lên. Trong khi đó, để lại một tên giương súng chĩa vào đoàn người, hai tên còn lại cấp súng ngang hông và bước tới gần những người đứng gần nhất. Không thèm nói một lời, chúng chọc tay vào ba lô của họ như sờ nắm thử xem có gì bên trong. Khi sờ tới bao đựng gạo, một tên khẽ kêu lên, một tiếng khàn khàn rồi lộn luôn. Chỉ cần khám xét vài ba người theo kiểu như vậy, bọn chúng đã có ba bao gạo nặng. Vẫn dữ tợn như thế, chúng lùi lại và lùi nhanh vào trong rừng. Trong một thoáng, những hình dáng rách rưới đó đã biến mất như một bầy quỷ sứ vừa chợt xuất hiện và biến đi, không để lại một dấu vết.

Đoàn người vẫn đứng lặng vì những điều vừa xảy ra. Ông già mặc bà ba len lên trước, hỏi những người đã bị cướp:

-Chúng nó lấy gì thế các chú?

-Gạo, bác ạ! - Những người bị cướp ngao ngán nói.

-Tụi Phun-rô đó! Ông già nói giọng khàn khàn - Chúng nó đang chết đói nên chỉ cần lương thực mà... Thôi đi đi bà con. Lăn chân, lỡ chúng nó quay lại thì lòi thôi!...

Đoàn người như sực tỉnh. Họ xóc lại ba lô và những thứ mang theo rồi vội vã đi tiếp. Thái độ của họ bây giờ cảnh giác hơn. Vừa đi, họ vừa ngó nghiêng ra những bụi cây hai bên đường bằng những ánh mắt đầy lo ngại.

Ở cuối đoàn người, nhóm của Phi vẫn lặng lẽ bước. Đang đi, bất chợt Thọ quay sang nói với Sơn:

-Nhưng phải nói là khi cái thằng cướp đó gác gác mũi súng, trông cũng ớn thật!

Khải quay đầu lại, trợn mắt:

-Ồn khi gì! Nếu lúc đó nó lộn của tôi, tôi dám chia đôi với tụi nó quá!...

-Mà liệu có kịp chia không đã chớ? - Thọ nói lửng lơ - Mình đi mần ăn, đây vô tụi đó làm chi?

Phi cũng dừng phắt lại, hấn nói dần từng tiếng:

-Tao tán thành với thằng Khải đó. Để cho ba cái thằng ma đỏi ấy lột túi thì không thể chịu nổi!

Thọ im lặng không nói gì thêm nữa. Phi cũng quay người bước tiếp. Vừa đi, hắn vừa nói với cả bọn:

-Đã dân thân và cái chốn sơn lâm cùng cốc như thế này, không thể nhường nhịn được. Thằng nào mạnh, thằng đó thắng!

(Còn tiếp)

Đức Dũng